

N:o 78.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 maj 1891.

— — — — Andra Kammaren — 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående villkoren för försäljning af bränvin.

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 7.)

Till Konungen.

För närvarande må minuthandel med bränvin ega rum endast söckendagar från klockan 8 förmiddagen till 9 eftermiddagen, men å dag före sön- eller helgdag får sådan handel ej fortfara längre än till klockan 7 eftermiddagen. Utskänkning af bränvin får under söckendagar begynna tidigast klockan 7 på morgonen och i stad eller köping i allmänhet ej fortfara längre än till klockan 10 och å landet till klockan 8 på aftonen.

Då emellertid, beträffande minuthandel med bränvin, försäljningstiden utan skada och till allmänt gagn kunnat å dag näst före sön- eller helgdag inskränkas till klockan 7 eftermiddagen, och det i nykterhetens intresse väl icke kan vara annat än till nytta, om försäljningstiden alla söckendagar inskränktes till samma klockslag, har Riksdagen, på derom gjord framställning, för sin del beslutit att mom. 1 af § 26 i Eders Kongl. Maj:ts nådiga förordning angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker den 29 maj 1885 skall erhålla följande ändrade lydelse:

Minuthandel med bränvin må ega rum endast söckendagar från klockan 8 förmiddagen till 7 eftermiddagen.

I fråga om tiden för utskänkning af bränvin har Riksdagen, då det för den, som icke är begifven på starka drycker, omöjligen kan vara af något intresse att utskänkingsställe öppnas redan klockan 7 på morgonen, och den supige icke kan annat än förstöra hela sin dag genom att så tidigt slippa in på krogen, samt då enligt läkares påstående de starka dryckernas förderfliga inverkan minskas, om de förtäras i sammanhang med måltid, ansett att utskänkning af bränvin icke bör begynna förr än vid frukosttiden; i öfverensstämmelse hvarmed Riksdagen beslutit, att mom. 2 af § 26 i berörda förordning skall erhålla följande ändrade lydelse:

Utskänkning af bränvin må under söckendagar begynna tidigast klockan 9 förmiddagen och i stad eller köping i allmänhet ej fortfara längre än till klockan 10 och å landet till klockan 8 på aftonen.

Vid sådan helsobrunn eller badort, der särskild läkare finnes anstald, må för kortare tid än år rättighet till bränvinsutskänkning meddelas af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande, när vederbörande derom gjort anmälan.

Då Riksdagen ansett att en sådan, vanligen under flera månader utöfvad utskänkning icke bör komma till stånd utan att vederbörande kommunalstyrelse lemnats tillfälle att derom yttra sig, har Riksdagen i enlighet härmed beslutit att mom. 1 af § 13 i förordningen skall erhålla denna ändrade lydelse:

Vid sådan helsobrunn eller badort, der särskild läkare finnes anstald, på passagerarefartyg eller der värdshusrörelse af annan anledning kan för någon del af året tillfälligtvis vara af omständigheterna påkallad, dock ej vid läger eller der trupp eljest är för flera dagar sammandragen, må för kortare tid än år rättighet till bränvinsutskänkning på derom af vederbörande gjord anmälan meddelas af Kongl. Maj:ts befallningshafvande; dock må tillstånd till utskänkning vid helsobrunn eller badort, hvarom nu är sagdt, icke beviljas, utan att vederbörande kommunalstyrelse lemnats tillfälle att derom yttra sig.

I § 13 mom. 2 af förevarande förordning är angående utskänkning å passagerarefartyg stadgadt att sådan utskänkning, hvartill rättighet sökes hos Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande i det län, der fartygets rederi har sitt hufvudsäte, må ske endast till förtäring ombord å fartyget och att Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande skall ega att jemväl i öfrigt dervid föreskrifva de inskränkingar, som kunna finnas nödiga. Uppenbart är, att ett af Eders Kongl. Maj:ts befallningshafvande

meddeladt tillstånd till utöfvande af utskänkning å passagerarefartyg icke bör medföra rättighet att å ort, der fartyget för lastning eller dylikt ändamål qvarligger, drifva utskänkingsrörelse för ortens befolkning, utan egentligen endast att utskänka bränvin till fartygets passagerare och besättning. Då emellertid de tillståndsresolutioner, som af flera länsstyrelser meddelats, icke kommit att innehålla föreskrift i sådant afseende, har följden häraf kunnat blifva att, såsom för Riksdagen blifvit framhållet, ett flertal passagerarefartyg bedrifvit fullständig krog-rörelse under uppehållet i de af dem anlöpta hamnar. Den oegentlighet har dessutom härvid förekommit, att då dylika resolutioners giltighet icke är inskränkt till det läns farvatten, af hvars styrelse de meddelats, krog-rörelse å passagerarefartyg kunnat ega rum i län, hvilkas styrelser genom föreskrift i de meddelade resolutionerna sökt förekomma, att å de der hemmahörande fartygen sådant missförhållande kunde ega rum. En förändring af förordningens bestämmelse härutinnan till undanrödjande, så vidt möjligt, af dessa missförhållanden, har Riksdagen därför funnit vara af behovet högeligen påkallad; och då med hänsyn dertill att det i många fall torde för utskänkingsrättighetens innehafvare och dennes biträden vara omöjligt att afgöra, huru vida, under det fartyget ligger i hamn eller vid land, t. ex. alla de personer, som å fartyget intaga måltid, äro passagerare derå eller ej, och det icke gerna kan begäras att, innan utskänkning åt någon af dem får ega rum, han skall visa att han kommer att medfölja fartyget, Riksdagen ansett betänklighet möta att bestämma, att utskänkning å fartyg icke må ega rum till andra än fartygets passagerare och besättning, har Riksdagen beslutit att mom. 2 i förevarande förordnings 13 § skall erhålla följande ändrade lydelse:

Rättighet till utskänkning å passagerarefartyg sökes hos Kongl. Maj:ts befallningshafvande i det län, hvarest fartygets rederi har sitt hufvudsäte. Sådan utskänkning må endast ega rum till förtäring ombord å fartyget och må, under det fartyget ligger i hamn eller vid land, allenast ske till besättningen och till dem, som i fartygets restaurationslokal intaga måltid; egande Kongl. Maj:ts befallningshafvande att jemväl i öfrigt beträffande utskänkningen föreskrifva de inskränkningar, som kunna finnas nödiga.

Då detta beslut nödvändiggjort en omredigering af § 42 i förordningen, har Riksdagen härjemte beslutit, att detta lagrum skall erhålla följande lydelse:

Idkar — — — förlustig. Lag samma vare, om den, som erhållit rättighet till utskänkning å passagerarefartyg, utöfvar densamma annorledes än i 13 § 2 mom. medgifvet är, eller utan att iakttaga de in-

skränkningar dervid, som i öfrigt kunna hafva blifvit af Kongl. Maj:ts befallningshafvande jemlikt samma lagrum föreskrifna.

Med anmälan af ofvannämnda af Riksdagen beslutna förändringar, får Riksdagen anhålla, att Eders Kongl. Maj:t med godkännande af desamma täcktes låta dem till allmän efterrättelse kungöra.

Stockholm den 11 maj 1891.

Med undersätlig vördnad: